USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: N. T. P.,**zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2005, č. j. OAM - 1970/VL - 10 - 05 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2006, č. j. 64 Az 146/2005 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Jako důvody kasační stížnosti v reakci na výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2007, č. j. 64 Az 146/2005 - 43, stěžovatel uvádí výslovně důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nutno uvést, že jako důvod žádosti o azyl uvedl stěžovatel v azylovém řízení obavy o vlastní život po návratu do vlasti - Vietnamu, kde mu byla nabídnuta práce ve firmě, o níž zjistil, že obchoduje s drogami. To odmítl, věc oznámil policii, ale protože mu bylo vyhrožováno smrtí ze strany distributorů drog, raději ze země původu odcestoval. V České republice se cítí v bezpečí, do vlasti se z uvedených důvodů vrátit nemůže. Tyto okolnosti byly v řízeních dále rozvedeny a specifikovány s tím, že stěžovatel je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu vzhledem k jeho osobní situaci s odkazem na články 195 - 219, týkající se problematiky prokazování faktů, „Příručky k postupům a kritériím pro určení právního postavení uprchlíků“ vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Stejně jako v žalobě namítl porušení některých citovaných ustanovení

zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, („správní řád“) - konkrétně pak ust. § 3 odst. 4, neboť podle mínění stěžovatele správní orgán je povinen v případě pochybností o tvrzených skutečnostech žadatele o azyl obstarat si takové informace, které umožní objektivně rozhodnout, zda tyto skutečnosti mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování a perzekuce. Žalovanému i soudu vytýká, že při jejich rozhodování nebylo dostatečně přihlédnuto k informacím ohledně situace ve Vietnamu, konkrétně pak ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003 a 2004, z nichž pro stěžovatele vyplývá, že jeho obavy z pronásledování ve státě, jehož občanství má, jsou důvodné. Stěžovatel se cítí být rozhodnutím žalovaného správního orgánu zkrácen na svých právech v důsledku porušení nejenom již v žalobě citovaného ust. § 12 zákona o azylu, ale rovněž i porušením ust. § 14a a § 16 zákona o azylu. V kasační stížnosti pak stěžovatel opakovaně odkázal na důvody, kvůli kterým požádal o azyl v České republice s tím, že si na těchto důvodech i nadále trvá a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., lze uvést následující: vadu řízení před správním orgánem lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny. Nejvyšší správní soud dále konstatuje vzhledem k výše uvedenému, že postup krajského soudu tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004. K námitce týkající se informací o situaci ve Vietnamu Nejvyšší správní soud uvádí s odkazem na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 - 34, že skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu, pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu. K odkazu na „Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků“ nutno pouze podotknout, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jedině jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 124/2005.

K namítanému porušení ustanovení § 14a azylového zákona pak Nejvyšší správní soud toliko uvádí, že důvody udělení doplňkové ochrany se správní orgán v azylovém řízení nezabýval, neboť toto ustanovení zákona v době jeho rozhodování nebylo účinné, a proto nemohlo být ani předmětem soudního přezkumu. Stejně tak namítané porušení § 16 téhož zákona je irelevantní, neboť v dané věci bylo rozhodováno meritorně, nikoliv ve zkráceném řízení.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu